

LA TRAÏCIÓ

Un relat de: [Òscar Turull](#)

Quan la camarada Pruden es va apropar al faristol es va fer un silenci absolut. Era evident que tenia una autoritat de la qual no gaudia cap altre membre del partit. Se l'havia guanyat a pols, a còpia d'anys de lluita i de sacrificis per la causa. Els darrers temps, però, havien començat a aparèixer veus crítiques dins l'organització: "ja no és la que era; qui l'ha vist i qui la veu; què se n'ha fet, d'aquella lluitadora?". El seu tarannà s'havia tornat excessivament moderat i el seu posicionament davant de certs postulats eren impropis d'una revolucionària com ella. Gràcies a l'experiència acumulada en mil-i-un congressos, no va tenir cap problema en manifestar-se obertament contrària a la voluntat de la facció més radical. "No és temps de Revolucions!", assegurava amb rotunditat. Va acabar la seva intervenció amb un discurs magistral, propi dels millors oradors. Un d'aquells parlaments que haguessin posat dempeus els assistents més escèptics del míting més complicat. Fent gala d'un gran poder de convicció havia aconseguit decantar la balança al seu favor. Poc imaginaven els presents que, en acabar l'assemblea, aquella militant històrica deixaria el partit a través d'una porta giratòria. I encara avui ningú té clar si la Prudència els va fer traïdors o la traïdora els va fer prudents.